

femi og hvad dertil hører ikke har saamegen Betydning for Forstmændene som for Agerbrugere; de skadelige og nyttige Insekter ere ikke altid de samme paa Mark og i Skov. Jeg troer derfor, at der i adskillige af Grundvidenssaberne maatte holdes separate Forelæsninger for Forstmænd og Landbrugere. Med Hensyn til hvad den ærede 7de Landsthingsmand for 2den Kreds (Thalbitzer) bemærkede om, at det varede i Almindelighed uforholdsmæssigt længe, inden Forstleevernes Studier tilendebragtes, saaledes som det nu er, saa forstaaer jeg egentlig ikke denne Indbending, thi det maa naturligviis for en stor Deel overlades til Vedkommende selv, hvorlænge de ville studere, inden de ville gaae op til Examen; men forsaavidt Indbendingen skulde ramme Docenterne, troer jeg ikke, at den med Rette kan gjøres gjældende; thi der staaer i Underretningen for dem, som ville underkaste sig den ved fgl. Resolution af 28de August 1832 anordnede Forstexamen, at Examen bestaaer i to praktiske og to theoretiske Prøver. „Det staaer Enhver frit“, hedder det videre, „at underkaste sig begge de theoretiske Prøver umiddelbart efter hinanden eller med længere Mellemtid, dog ikke over 3 Aar, og maa Prøven i Grundvidenssaberne stedsfæ være bestaaet, førend Afgang gives til Prøven i Fagvidenssaberne.“ Ikke alene efter dette, men ogsaa efter den hele Orden, der er foreffrevet for Underviisningen, antager jeg, at det ikke er, fordi Forelæsningerne trække saa langt ud, men fordi enkelte af de unge Menneffer ikke kunne tilendebringe deres Studier i en kortere Tid, at de saa seent tage Examen.

Beslen: Naar jeg reiser mig, saa er det ingenlunde, fordi jeg ikke skulde kunne henholde mig til, hvad den ærede Ordfører idag i flere Foredrag har fremsført til Forsvar og Støt for den Synsmaade af Sagen og de Forslag, som af Udvalgets Fleertal ere fremsillede i Betænkningen, men jeg beider om Tillabelse til at minde om, at denne Udvalgsbetænkning, navnlig Fleertallets, er i dette Tilfælde, som i alle lignende; en fælles Udtalelse af flere Medlemmer — her af 3 — og at en saadan ikke udelukker, at hver Enkelt dog endnu kunde have Noget at tilføie eller kunde see Et og Andet i

et noget modificeret Lys. Hvad Udvalgets Betænkning, navnlig Fleertallets Botum, angaaer, har jeg meget villig kunnet medunderskrive det, fordi det Intet indeholder, som strider imod min Synsmaade, men der er dog Et og Andet, som jeg, naar jeg skulde have alene udtalt min individuelle Tankegang over Sagen, havde udtrykt noget anderledes, og Adskilligt, som jeg vilde have accentueret paa anden Maade. Hvad nu først angaaer Spørgsmaalet om Hensigtsmæssigheden af det, der ved Lovens Titel er opstillet som det Væsentligste, nemlig om Forst- og Gartnerunderviisningens Henlæggelse til den kongelige Veterinær- og Landbohøjskole, skal jeg ikke opholde mig ved Henlæggelsen af Gartnerunderviisningen dertil. Derom har der ingen Dissents været; men hvad angaaer Henlæggelsen af Forstunderviisningen, tillader jeg mig at bede det ærede Thing at ville fastholde, at Spørgsmaalet herom med Føie er at dele i tre. Det indbefatter nemlig først Spørgsmaalet om Optagelsen af en Forstunderviisning overhovedet ved Landbohøjskolen, lempet efter Landbrugernes og Fleerheden af Højskolelevernes Tær, og dernæst det derfra høist forskjellige om Underviisningen af dem, som ved sidenestefter at gjøre Rebe for, at de have tilbørligt benyttet Underviisningen, ved at tage Examen, dermed faae Afgang til at blive Embedsmænd ved Statsklovene, og endelig omfatter det for det Tredie Spørgsmaalet om, hvorvidt, foruden denne Underviisning, endvidere Examinationen, Forstleevernes Examen og Styrelsen og Ledelsen af denne skulde tillige være at henlægge til Landbohøjskolen. Jeg skal først holde mig til Underviisningen. De almindelige Grunde, der ere anførte for at optage en Forstunderviisning ved Landbohøjskolen, saasom de, der ere hentede fra Uønskeligheden af at forene det Beslægtede, og at Landbohøjskolen var som en ufuldbendt Bygning, saalænge der ikke ved samme gaves nogen Underviisning i Skovbrug: disse almindelige Grunde ere aldeles tilstrækkelige til at beslutte sig til at optage en Underviisning, som vilde være passende for Landboere i Almindelighed. Men disse samme almindelige Grunde ere ikke nær saa vel tilstrækkende, naar der er Spørgsmaal om, om ogsaa de Forstleever, som siden skulle blive, hvad vi kalde Forstkandida-